

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 425/2018-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 6. septembra 2018 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti SINES, s. r. o., Československej armády 241/12, Kremnica, právne zastúpenej advokátom JUDr. Martinom Olosom, Karola Kašjaka 1, Rajecké Teplice, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 20 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 37 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd, práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva podľa čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Žilina sp. zn. 6 C 199/2009 z 13. decembra 2017 a uznesením Krajského súdu v Žiline sp. zn. 8 Co 63/2018 z 28. marca 2018 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti SINES, s. r. o., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. júla 2018 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti SINES, s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1

Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), základného práva na rovnosť účastníkov konania podľa čl. 47 ods. 3 ústavy, základného práva podľa čl. 37 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), základného práva na vlastníctvo podľa čl. 20 ústavy a práva na majetok podľa čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 6 C 199/2009 z 13. decembra 2017 (ďalej aj „napadnuté uznesenie okresného súdu“) a uznesením Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 8 Co 63/2018 z 28. marca 2018 (ďalej aj „napadnuté uznesenie krajského súdu“).

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľka sa žalobou zo 4. augusta 2009 domáhala vydania súdneho rozhodnutia o uložení povinnosti žalovanému na zaplatenie sumy 28 620,67 € s príslušenstvom z titulu náhrady škody. Okresný súd rozsudkom sp. zn. 6 C 199/2009 z 3. októbra 2014 žalobu sťažovateľky v celom rozsahu zamietol. Druhým výrokom rozhodol, že o trovách konania bude rozhodnuté do 30 dní po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

Proti rozsudku okresného súdu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd rozsudkom sp. zn. 8 Co 11/2015 z 30. októbra 2015 tak, že rozsudok okresného súdu potvrdil a súčasne určil, že o trovách odvolacieho konania rozhodne okresný súd. Rozsudok krajského súdu nadobudol právoplatnosť 18. januára 2016.

Napadnutým uznesením okresného súdu z 13. decembra 2017 bol žalovanému a intervenientovi na strane žalovaného priznaný voči sťažovateľke nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Okresný súd v odôvodnení rozhodnutia uviedol, že v dôsledku zmeny právnej úpravy týkajúcej sa rozhodovania o trovách konania s účinnosťou od 1. júla 2016 rozhodol sudca okresného súdu najskôr o nároku na náhradu trov konania, a to na základe výsledku sporu, ktorým bolo zamietnutie žaloby sťažovateľky v celom rozsahu s tým, že o výške priznanej náhrady trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením.

O včas podanom odvolaní sťažovateľky rozhodol krajský súd napadnutým uznesením z 28. marca 2018 tak, že napadnuté unesenie okresného súdu potvrdil a druhým výrokom rozhodol o náhrade trov odvolacieho konania.

3. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti predovšetkým uviedla:

«... Treba zdôrazniť, že o trovách konania mal podľa právoplatného výroku prvostupňového rozsudku rozhodnúť súd prvej inštancie do 30 dní od právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej, t.j. do 17.02.2016. Súd však rozhodol až po takmer 2 rokoch. Okresný súd tak mal rozhodnúť ešte za účinnosti a výlučne podľa O.s.p. č. 99/1963 Zb. a nie podľa C.s.p. č.160/2015 Z. z. Podľa § 262 ods. 1 C.s.p. totiž o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí, pričom úprava rozhodovania o náhrade trov podľa C.s.p. už nepripúšťa vyčlenenie rozhodovania o nároku na náhradu trov na samostatné rozhodnutie vydané až po právoplatnom skončení veci samej. Úspešný žalovaný ako aj vedľajší účastník (intervenient) sa proti výroku prvostupňového rozsudku o samostatnom rozhodnutí o trovách do 30 dní od právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej neodvolali, pričom tak urobiť mohli.

Pokiaľ okresný súd ako súd prvej inštancie nerozhodol v lehote, pričom žiadna zo strán ani vydanie rozhodnutia o náhrade trov následne nežiadala, súd už nemohol za danej situácie rozhodovať o nároku na náhradu trov a v tejto časti konať, nakoľko súd môže vykonávať svoju právomoc výlučne lege artis. Túto právomoc mohol vykonať, avšak nevykonal. Uvedenému odporujú ust. §-u 470 C.s.p. upravujúce intertemporálne ustanovenia...

V neposlednom rade výrok o nároku na náhradu trov konania musí byť formulovaný vždy tak, že v ňom musí byť uvedené nielen kto a komu má zaplatiť náhradu trov konania ale musí v ňom byť uvedená aj formulácia, že o výške tejto náhrady bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením. Len takouto formuláciou výroku o náhrade trov konania bude splnená požiadavka zákona, aby rozhodnutie súdu o nároku na náhradu trov konania v spojení s rozhodnutím o výške tejto náhrady bolo vykonateľné, teda aby bolo spôsobilým exekučným titulom pre prípadné vynútenie ním uloženej povinnosti (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 23. marca 2017, sp. zn. 6Cdo 222/2016).

Vo výroku uznesenia okresného súdu však absentuje formulácia, že o výške tejto náhrady bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením, čím výrok ani nie je formálne nevykonateľný.

Samotná formulácia výroku: „Žalovanému a intervenientovi na strane žalovaného priznáva voči žalobcovi nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v rozsahu 100 %.“ je pritom zjavne nedostatočná a zmätočná, nakoľko jasne neurčuje, kto a komu má zaplatiť náhradu trov konania, iba sa neurčito a všeobecne „priznáva nárok“, avšak neukladá sa žiadna povinnosť strane sporu.

Okresný ako i krajský súd dokonca nerešpektovali judikatúru najvyššieho súdu, najmä uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/222/2016 zo dňa 23.03.2017. Podľa krajského súdu v tejto otázke (údajne) nebola súdna prax doposiaľ ustálená, preto z uvedeného judikátu nevychádzal. Ide tak o zjavné nerešpektovanie judikatúry NS SR nižšími súdmi, ktorá vychádza z jasnej dikcie zákona. Podľa argumentácie krajského súdu by tak ten istý zákon platil na tom-ktorom súde odlišne, čo je ústavne neudržateľné. Žiadna súdna prax predsa nemôže prekrúcať zákon a byť s ním v rozpore. Krajský súd tak plne bagatelizoval nezákonný a nesprávny postup okresného súdu pri vydaní uznesenia sp. zn. 6 C 199/2009 zo dňa 13.12.2017, dokonca sa odklonil aj od svojho právoplatného rozhodnutia vo veci 9Co 160/2016, kde zmeškanie lehoty súdom na vydanie rozhodnutia o trovách malo zásadný význam na možnosť vydania rozhodnutia o trovách.»

Ďalej sťažovateľka uviedla, odvolávajúc sa na viaceré rozhodnutia ústavného súdu a judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), že napadnuté uznesenia okresného súdu a krajského súdu sú nedostatočne odôvodnené a arbitrárne, čím boli porušené v petite sťažnosti identifikované základné práva podľa ústavy a listiny a práva podľa dohovoru a dodatkového protokolu.

4. Sťažovateľka v petite ústavnej sťažnosti navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa SINES, s. r. o... na súdnu a inú právnu ochranu zaručené podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, základné právo na spravodlivý súdny proces zaručené podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd

a základné právo na rovnosť účastníkov konania podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, základné právo podľa čl. 37 ods. 2 Listiny, základné právo na vlastníctvo podľa čl. 20 ústavy a základné právo na majetok podľa čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu č. 1 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu v Žiline sp. zn. 6C 199/2009 zo dňa 13.12.2017 a uznesením Krajského súdu v Žiline sp. zn. 8Co 63/2018 zo dňa 28. 03. 2018 p o r u š e n é b o l o .

2. Uznesenie Okresného súdu v Žiline sp. zn. 6C 199/2009 zo dňa 13.12.2017 a uznesenie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 8Co 63/2018 zo dňa 28.03.2018 sa z r u š u j e .

3. Okresný súd v Žiline a Krajský súd v Žiline sú p o v i n n í uhradiť spoločne a nerozdielne sťažovateľovi SINES, s. r. o... do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu trovy konania.“

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom

prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

7. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom.

Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy všetci účastníci sú si v konaní pred súdmi rovní.

Podľa čl. 37 ods. 2 listiny každý má právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi, inými štátnymi orgánmi alebo orgánmi verejnej správy, a to od začiatku konania.

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva. Dedenie sa zaručuje.

Podľa čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva.

III.

8. Ako to z obsahu ústavnej sťažnosti vyplýva, sťažovateľka namieta porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa dohovoru, základného práva na rovnosť účastníkov konania podľa ústavy a listiny, ako aj základného práva na vlastníctvo podľa čl. 20 ústavy a práva na majetok podľa čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu napadnutými uzneseniami okresného súdu a krajského súdu tým, že sú nedostatočne odôvodnené a arbitrárne.

K namietanému porušeniu základných práv podľa ústavy, listiny a práv podľa dohovoru a dodatkového protokolu napadnutým uznesením okresného súdu

9. Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

10. Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri uplatňovaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Právomoc ústavného súdu je preto subsidiárna a uplatní sa až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

11. Proti napadnutému uzneseniu okresného súdu mohla sťažovateľka podať odvolanie (čo aj využila), o ktorom bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť krajský súd. Právomoc krajského súdu v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd pri predbežnom prerokovaní túto časť sťažnosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu

12. Ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou konštatuje, že obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sú obdobné záruky, že vec bude spravodlivo prerokovaná nezávislým a nestranným súdom postupom

ustanoveným zákonom. Z uvedeného dôvodu v týchto právach nemožno vidieť podstatnú odlišnosť (II. ÚS 27/07).

13. Ústavný súd konštantne judikuje, že súčasťou obsahu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, preto postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad (porovnaj napríklad *Georgidias v. Grécko* z 29. 5. 1997, Recueil III/1997).

14. Ústavný súd preto v záujme preskúmateľnosti vlastnej rozhodovacej činnosti považoval za potrebné poukázať aj na relevantnú časť odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu, ktorý predovšetkým uviedol:

„Odvolací súd mal zo spisu preukázané, že súd vo veci samej rozhodol rozsudkom č. k. 6C/199/2009-492 zo dňa 03.10.2014, ktorým žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietol s tým, že o trovách konania rozhodne do 30 dní po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej s poukazom na ust. § 151 ods. 3 O. s. p. Krajský súd v Žiline rozsudkom č. k. 8Co/11/2015-574 zo dňa 30.10.2015 rozsudok okresného súdu potvrdil s tým, že o trovách odvolacieho konania rozhodne súd prvého stupňa (§ 224 ods. 4 O. s. p.) Rozsudok Okresného súdu Žilina č. k. 6C/199/2009-492 zo dňa 03.10.2014 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline č. k. 8Co/11/2015-574 zo dňa 30.10.2015 nadobudol právoplatnosť dňa 18.01.2016. Žalobca podal dňa 16.02.2016 proti rozsudku krajského súdu dovolanie na Najvyšší súd SR, ktorý uznesením sp. zn. 6 Cdo 70/2016 zo dňa 31.05.2017 dovolanie žalobcu odmietol a žalobcu zaviazal zaplatiť žalovanému náhradu trov dovolacieho

konania, o výške ktorej bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením. Toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 30.06.2017. Následne napadnutým uznesením súd prvej inštancie žalovanému a intervenientovi na strane žalovaného priznal žalobcovi nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v rozsahu 100 % vychádzajúc z C. s. p. účinného od 01.07.2016 a to ust. § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1.

... Podľa § 255 ods. 1 C. s. p., súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

Strana má nárok na náhradu trov konania voči protistrane v prípade jej úspechu v konaní. Plný úspech žalobcu vo veci znamená, že nárok uplatnený žalobcom bol v plnej výške rozsudkom žalobcovi priznaný, alebo bol žalovaný na jeho zaplatenie zviazaný v súdom schválenom zmierní. Plný úspech žalovaného znamená, že žalobcova žaloba bola v celom rozsahu zamietnutá.

Preskúmaním rozhodnutia v napadnutom rozsahu, spisového materiálu a vyhodnotením toho, čo uviedol odvolateľ (žalobca), odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie veci a v plnom rozsahu sa stotožnil s právnym záverom súdu prvej inštancie pričom v podstatných bodoch odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 C. s. p.).

Žalobca v odvolaní v prvom rade poukazoval na tú skutočnosť, že súd prvej inštancie nerozhodol do 30 dní od právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej, t.j. do 17.02.2016 a za účinnosti O. s. p. účinného do 30.06.2016 pričom v zmysle platnej úpravy C. s. p. podľa neho už nie je možné vyčlenenie rozhodovania o nároku na náhradu trov konania sa samostatné rozhodnutie vydané až po právoplatnom skončení veci samej. Odvolací súd nemohol danú skutočnosť považovať za kľúčovú pre nepriznanie náhrady trov konania úspešnej strane sporu voči neúspešnému žalobcovi len preto, že vec samá bola právoplatne skončená rozhodnutím súdu prvej inštancie i odvolacieho súdu ešte za účinnosti vtedy platného O. s. p. Z ust. § 470 ods. 1 C. s. p. vyplýva dôsledné dodržiavanie princípu okamžitej aplikovateľnosti procesnoprávných noriem, ktorý znamená, že nová procesná úprava sa použije na všetky konania, a to aj na konania začaté pred dňom účinnosti C. s. p. pričom situáciu, kedy by nová právna úprava zhoršila postavenie strany rieši ust. § 470 ods. 2. Vzhľadom na to bolo potrebné napriek vysloveniu podľa O. s. p., že o trovách

konania bude rozhodnuté po právoplatnosti rozhodnutia, za súčasného rozhodovania aplikovať ust. § 262 ods. 1 C. s. p.

Pokiaľ ide o ďalší odvolací dôvod žalobcu o nevykonateľnosti výroku napadnutého rozhodnutia, odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie postupoval v súlade s ust. § 262 ods. 1 C. s. p., keď najskôr rozhodol o nároku na náhradu trov konania, pričom v odôvodnení rozhodnutia uviedol, že o výške náhrady trov prvoinštančného a odvolacieho konania bude rozhodnuté samostatným uznesením. Súd prvej inštancie tak naplnil dikciu ust. § 262 ods. 2 C. s. p., z ktorého vyslovene nevyplýva priamo povinnosť súdu uviesť vo výrokovvej časti rozhodnutia kto a kedy rozhodne o výške náhrady trov konania. Pokiaľ ide o rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/222/2016 zo dňa 23.03.2017, na ktoré žalobca v odvolaní poukazoval, odvolací súd uvádza, že v tejto otázke nebola súdna prax doposiaľ ustálená, preto z neho nevychádzal.

Odvolací súd preto rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil považujúc ho za vecne správne (§ 387 ods. 2 C. s. p.).“

15. Ústavný súd poukazuje na svoju judikatúru, podľa ktorej rozhodovanie o trovách konania pred všeobecnými súdmi zásadne patrí do právomoci týchto súdov, pri ktorej sa prejavujú atribúty ich nezávislého súdneho rozhodovania, a ústavný súd preto iba celkom výnimočne podrobnejšie preskúmava rozhodnutia všeobecných súdov o trovách konania a k zrušeniu rozhodnutia o náhrade trov konania pristupuje len za celkom výnimočných okolností. Ústavný súd môže zasiahnuť do rozhodnutí všeobecných súdov o trovách konania iba za predpokladu, že by rozhodnutím všeobecného súdu došlo k procesnému excesu, ktorý by zakladal zjavný rozpor s princípmi spravodlivého súdneho konania (II. ÚS 78/03, II. ÚS 31/04, IV. ÚS 248/08, I. ÚS 156/2010, IV. ÚS 40/2011, II. ÚS 137/2018).

16. Ústavný súd sa z obsahu napadnutého uznesenia presvedčil, že krajský súd sa námietkami sťažovateľky zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že sťažovateľka v tomto konaní dostala odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu. Krajský súd v ňom dostatočne jasne vysvetlil správnosť aplikácie prechodného ustanovenia § 470 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov

(ďalej len „CSP“). Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého uznesenia krajského súdu. Ústavný súd v tejto súvislosti pripomína, že nie je a ani nemôže byť ďalšou opravnou inštanciou v systéme všeobecného súdnictva.

17. Skutočnosť, že sa sťažovateľka s názorom krajského súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, II. ÚS 75/08) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

18. Pokiaľ sťažovateľka s poukazom na rozhodnutia najvyššieho súdu, predovšetkým uznesenie sp. zn. 6 Cdo 222/2016, mala v úmysle odôvodňovať porušenie svojich práv odchýlením sa krajského súdu od právnych záverov posudzovania otázky aplikácie § 262 ods. 2 CSP, ústavný súd konštatuje, že nie je úlohou ústavného súdu zjednocovať rozhodovacu prax všeobecných súdov, lebo zjednocovanie rozhodovacej praxe je vecou odvolacích súdov, resp. najvyššieho súdu. Podstatné je, či sú odlišné názory všeobecných súdov ústavne konformné, lebo v kladnom prípade niet dôvodu na to, aby ústavný súd do takýchto záverov zasiahol (m. m. I. ÚS 199/07, II. ÚS 273/08, I. ÚS 56/2017).

19. Na tomto základe ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade neexistujú skutočnosti, ktoré by signalizovali možnosť vyslovenia porušenia základného práva sťažovateľky na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie, a preto ju pri predbežnom prerokovaní v tejto časti odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

**K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 20 ústavy a práva
podľa čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu č. 1 k dohovoru
napadnutým uznesením krajského súdu**

20. Sťažovateľ porušenie základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu odvíja od porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Keďže ústavný súd sťažnosť v časti namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy) a práva na spravodlivé súdne konanie (čl. 6 ods. 1 dohovoru) napadnutým uznesením okresného súdu odmietol ako zjavne neopodstatnenú, konštatuje, že v takom prípade nemohlo ani dôjsť k porušeniu sťažovateľkou označeného základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu, a preto aj v tejto časti bolo treba jej sťažnosť odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

**K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 47 ods. 3 ústavy a čl. 37
ods. 2 listiny napadnutým uznesením krajského súdu**

21. Z petitu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka sa domáha aj vyslovenia porušenia základných práv podľa čl. 47 ods. 3 ústavy a čl. 37 ods. 2 listiny. V odôvodnení sťažnosti ale nie sú uvedené žiadne skutkové tvrdenia, či právne argumenty, na ktorých by sťažovateľka zakladala svoj návrh na vyslovenie porušenia týchto práv.

22. V nadväznosti na uvedené ústavný súd poukazuje na svoju doterajšiu judikatúru, v ktorej opakovane zdôrazňuje, že nedostatok odôvodnenia sťažnosti má významné procesné dôsledky. Ak sťažnosť neobsahuje opis skutkového stavu, z ktorého sťažovateľ vyvodzuje svoj procesný nárok na ochranu poskytovanú ústavným súdom a ani právne argumenty a právne posúdenie predloženého sporu, t. j. kvalifikované odôvodnenie, tak nespĺňa ani podstatnú náležitosť ustanovenú v § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde, čo zakladá dôvod na jej odmietnutie pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí (m. m. IV. ÚS 359/08).

23. Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol z dôvodu nesplnenia zákonom predpísaných náležitostí.

24. Pretože sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. septembra 2018